Боби ҳаштоду шашум — Кӣ Исоро кушт?

Гуноҳи куштани Исо дар тӯли асрҳо ба гардани гурӯҳҳо ва ҳаракатҳои гуногуни динӣ гузошта шудааст. Ин масъала солҳои зиёд баҳс карда мешавад. Ба назар мерасад, ки ҳеҷ кас намехоҳад масъулиятро ба зимма гирад. Аз ҳамин сабаб баҳсҳо идома доранд. Баъзеҳо ҳатто бовар намекунанд, ки Исо мурд. Аммо Китоби Муқаддас дар бораи маслуб шудан ва марги Ӯ хабар медиҳад ва инчунин мегӯяд, ки Ӯ дар ҳамон ҷисме, ки маслуб шуда буд, аз мурдагон эҳё гардид.

Вақте ки ман Инҷилҳоро мехонам, мебинам, ки Исо медонист, ки маслуб хоҳад шуд. Ӯ чандин бор дар ин бора ба шогирдони Худ сухан гуфта буд.

Вақте ки онҳо бори охир дар роҳ ба Ерусалим буданд, Ӯ боз ин ҳақиқатро ба онҳо гуфт. Дар Инҷили Матто 20:17–19 омадааст, ки Ӯ шогирдонашро ба каноре бурд, то дар бораи воқеаҳое, ки дар рӯзҳои наздик интизораш буданд, ба онҳо нақл кунад.

Матт 20:17-19: "17 Ва ҳангоме ки ба Ерусалим мерафтанд, Исо дар аснои роҳ дувоздаҳ шогирдашро танҳо назди Худ хонда, ба онҳо гуфт: 18 «Инак, мо сӯи Ерусалим меравем, ва Писари Одам ба дасти саркоҳинон ва китобдонон таслим карда хоҳад шуд, ва Ӯро ба марг маҳкум хоҳанд кард; 19 Ва Ӯро ба дасти ғайрияҳудиён таслим хоҳанд кард, то ки тамасхур намоянд, тозиёна зананд ва маслуб кунанд; ва дар рӯзи сеюм эҳьё хоҳад шуд»."

Дар ин пешгӯӣ Исо равшан нишон медиҳад, ки кадом ГУРӮҲҲОИ одамон дар марги Ӯ иштирок хоҳанд дошт. Иҷозат диҳед онҳоро ба шумо муаррифӣ намоям.

ШОГИРДОН

Шогирдон гурӯҳи баргузида буданд. Дар ин матн гуфта мешавад, ки Исо дувоздаҳ шогирдро ба каноре бурд. Онҳо интихоб шуда буданд, то ҳамроҳи Ӯ бошанд.

Номҳои онҳо чунин буданд: Шимъӯн, ки Петрус номида мешуд; Андриёс, бародари ӯ; Яъқуб, писари Забдой; Юҳанно, бародари ӯ; Филиппус; Барталмо; Тумо; Матто, боҷгир; Яъқуб, писари Алфой; Лаббой, ки Фаддой низ номида мешуд; Шимъӯни Қанноӣ; ва Яҳудои Исқарьют, ки баъдтар ба Ӯ хиёнат кард.

Ин дувоздаҳ нафар барои Исо одамони махсус буданд. Ӯ онҳоро бо мақсади муайян интихоб карда буд, то ҳамроҳи Ӯ бошанд.

Онҳо гурӯҳи муттаҳид буданд ва ҳамеша якҷоя сафар мекарданд. Аз ин рӯ, дар ин ҳолат Исо метавонист онҳоро дар роҳ ба каноре барад ва ба онҳо нақл кунад, ки чӣ воқеаҳо рӯй хоҳанд дод. Онҳо дар роҳи Ерусалим буданд.

Баъдтар мо мефаҳмем, ки яке аз ҳамон шогирдоне, ки суханони Исоро шунида буд, ба Ӯ хиёнат кард. Ин хиёнат аз дохили гурӯҳи худи шогирдон сар зад. Номи ӯ Яҳудои Исқарьют буд, ки ба Ӯ хиёнат намуд.

Хиёнат кардан маънои бевафо будан, содиқ набудан ва хоин шуданро дорад.

Пас метавон гуфт, ки гурӯҳи аввалине, ки дар маслуб шудани Исо саҳм доштанд, шогирдон буданд, зеро яке аз онҳо ба Ӯ хиёнат кард.

ЯҲУДИЁН

Яҳудиён низ гурӯҳе буданд, ки дар марги Исо иштирок доштанд.

Дар ин ҷо Исо ба шогирдон мегӯяд, ки Ӯ ба дасти саркоҳинон ва китобдонон супурда хоҳад шуд. Инҳо аз байни халқи худи Ӯ буданд.

Ба ёд ored, ки Исо аз як бокираи яҳудӣ таваллуд шуд. Номи ӯ Марям буд ва ӯ аз қабилаи Яҳудо буд. Ӯ дар Носира, деҳае дар қисми поёнии Ҷалил зиндагӣ мекард. Ин деҳа то имрӯз вуҷуд дорад.

Исо ҳамчун як яҳудӣ шинохта мешуд. Ӯ ба куништҳои замони Худ мерафт ва дар куништҳои саросари кишвар таълим медод. Форисиён ва китобдонон аксар вақт дар байни шунавандагони Ӯ ҳузур доштанд. Онҳо таълимоти Ӯро мешуниданд ва барои гӯш кардани суханонаш аз пайи Ӯ мерафтанд.

Бисёр вақт онҳо кӯшиш мекарданд, ки ҳангоми таълим доданаш Ӯро дар суханаш ба дом андозанд. Дар ҳолатҳои гуногун Ӯро ба вайрон кардани рӯзи шанбе айбдор мекарданд, зеро Ӯ дар рӯзи шанбе беморонро шифо медод.

Китобдонон ва саркоҳиноне, ки дар ин ҷо зикр шудаанд, аз ҷумлаи диндортарин одамон ба ҳисоб мерафтанд. Исо ба шогирдонаш гуфт, ки онҳо Ӯро ба марг маҳкум хоҳанд кард ва ба дасти ғайрияҳудиён хоҳанд супурд.

Пас, яҳудиён гурӯҳи дуюме мебошанд, ки дар марги Исо саҳм доштанд. Роҳбарони яҳудӣ Ӯро маҳкум карданд.

ҒАЙРИЯҲУДИЁН

Ғайрияҳудиён гурӯҳи сеюме буданд, ки дар марги Исо иштирок доштанд.

Ғайрияҳудиён касоне буданд, ки қудрати сиёсиро дар даст доштанд. Онҳо имон надоштанд ва ба бутҳо саҷда мекарданд. Онҳо Худои ҳақиқиро парастиш намекарданд. Онҳо ҳокимони он сарзамин буданд.

Ин ғайрияҳудиён румиён буданд, ки он сарзаминро забт карда, онро идора мекарданд. Ба ғайрияҳудиён ҳамаи ғайрияҳудиёне дохил мешуданд, ки дар Исроил зиндагӣ мекарданд.

Маҳз онҳо буданд, ки мувофиқи суханони Исо, ҳукми Ӯро иҷро мекарданд. Сарбозон Ӯро масхара карданд, тозиёна заданд ва сипас маслуб намуданд.

Вақте ки мо дар Инҷилҳо дар бораи воқеаи маслубшавӣ мехонем, мебинем, ки пешгӯии Исо пурра иҷро шуд. Гурӯҳи сеюм, яъне ғайрияҳудиён, воқеан Ӯро маслуб карданд.

Аз ин рӯ муҳим аст, ки мо ин тасвири ҳақиқиро аз суханони худи Исо дарк кунем.

Ҳамин тавр, ин се гурӯҳ тамоми иштироккунандагонро дар бар мегиранд:

шогирдон, ки яке аз онҳо ба Ӯ хиёнат кард;

яҳудиён, ки саркоҳинон ва китобдононаш Ӯро ба марг маҳкум карданд;

ғайрияҳудиён, ки Ӯро масхара карданд, тозиёна заданд ва маслуб намуданд.

Акнун, дӯстам, бояд бигӯям, ки ҳар яки мо ба яке аз ин гурӯҳҳо тааллуқ дорем.

Ман мехоҳам бо итминони комил бигӯям: ҳамаи мо барои марги Исо масъул ҳастем, зеро маҳз гуноҳҳои мо зарурати марги Ӯро ба вуҷуд оварданд.

Шояд мо инро ҳамеша дарк накунем, аммо ман бояд бигӯям, ки ману шумо низ барои марги Исо масъул ҳастем. Саволи асосӣ на он аст, ки кӣ Ӯро кушт, балки он аст, ки кӣ барои марги Ӯ масъул аст.

Ман аз ҷумлаи охирини ин боб хеле шодам:

«Ва дар рӯзи сеюм эҳё хоҳад шуд».

Ин маънои онро дорад, ки Исо зинда аст. Ва мо интизори бозгашти Ӯ ба ҷаҳони Худ ҳастем!